

РЕШЕНИЕ

№ 6170

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **14369** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], ж.к. „Г. Д.“ бл. 254А и електронен адрес: [\[електронна поща\]](#) и [електронна поща], чрез М. Ц. И., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22221018002970-091-001 от 30.04.2019г., издаден от А. Г. М. - орган, възложил ревизията и А. Б. Г. - ръководител на ревизията, потвърден частично с решение № 2009/02.12.2019г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Жалбоподателят поддържа, че оспореният РА е незаконосъобразен. Изложено е несъгласие с констатациите на органа по приходите и се твърди, че задълженията с обжалвания РА са определени при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони. Твърди се, че реалността на услугите/стоките се доказва с представените в хода на ревизията писмени доказателства, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие, т.е. налице са данъчни документи, съставени в съответствие с изискванията на чл.114 от ЗДДС. Твърди се също, че РА не е съобразен с разпоредбата на чл.120, ал.1, т.5 от ДОПК, тъй като липсват мотиви за издаването му. Счита, че са изпълнени всички материалноправни предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на данъчен кредит по всяка една от процесните доставки и органа по

приходите неправомерно е отказал да признае това право. Иска съдът да отмени оспорения ревизионен акт.Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощник – адв. Й.(пълномощно по лист 172 от делото),не се явява не се представлява поддържа жалбата и иска от съда да отмени ревизионния акт. В писмените бележки по съществуващото на спора развива доводи за незаконосъобразност на РА.Представя списък на разноските (лист 180 от делото).

Ответникът по жалбата - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител – юрк. В. (пълномощно по лист 184 от делото), оспорва жалбата,като неоснователна.Представя административната преписка в цялост,пледира за отхвърлянето на жалбата,като неоснователна.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град,34-състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че решение №2009/02.12.2019г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите е връчено по електронен път на жалбоподателя на 05.12.2019г. (лист 159 от делото), а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 17.12.2019г. (лист 6 от делото). т.е. в законоустановения срок.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство.Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018002970-020-001 от 23.05.2018 г., връчена по електронен път на 04.06.2018 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221018002970-020-002 от 04.12.2018 г., издадени от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.05.2013 г. до 30.09.2016г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018002970-092-001 от 14.03.2019г., връчен на ревизирувания субект на 15.03.2019 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ревизираното лице е подадено писмено възражение вх. №53-00-1681#10 от 16.04.2019 г. срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения, ведно с писмени доказателства. Същото е преценено от органите по приходите като процесуално допустимо, но неоснователно по същество.Ревизията приключва с РА

№Р-22221018002970-091-001 от 30.04.2019 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и А. Б. Г., на длъжност главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., ръководител на ревизията.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени, като доказателства към РД, който на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка. Установено е следното: Ревизираното дружество е вписано в Търговския регистър на Агенцията по вписванията на 29.01.2008 г. с капитал от 5 000,00 лв., като същото се представлява и управлява от М. Ц. И.. Основната дейност на дружеството през ревизирания период е свързана със строителство, реконструкции и ремонтни дейности, като дружеството притежава собствена складова база, находяща се в [населено място], [улица]. По отношение на кадровата обезпеченост е установено, че в дружеството са назначени девет лица по трудови правоотношения, като средно списъчният състав се е променял според поетите ангажименти от 7 до 30 работници. Дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 29.05.1995 г.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37. ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения. В отговор са постъпили документи с писма
вх.№Р-22220418004485-ПРД-001 от
12.09.2018г., вх.№Р-22220418004485-ПРД-002-И от
12.09.2018г., вх.№Р-22220418004485-ПРД-003-И от 11.12.2018г. и
вх.№Р-22220418004485-ПРД-004-И от 14.01.2019 г.

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на следните задължени лица :преките доставчици на ревизираното дружество [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], резултатите от които са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/.

След постановеното решение №2009/02.12.2019г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите. Задълженията произтичат от непризнат данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС и във връзка с чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС от следните доставчици:

1. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 16 928,08 лв. за данъчен период м. 09.2016 г. по фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките – монтаж на топлоизолационна система.

На дружеството-доставчик е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в ПИНП №П-16001318118505-141-001 от 13.07.2018 г. Видно от съдържанието на същия, до проверяваното дружество е изготвено ИПДПОЗЛ №П-16001318118505-040-001 от 27.06.2018 г., връчено по електронен път на

03.07.2018г., в отговор на което с вх.№18597 от 12.07.2018 г. са представени част от изисканите документи, а именно процесните фактури, както и 4 броя протоколи за сторниране на сумите по фактурите. Установено е, че протоколите са издадени след датата на дерегистрация на [фирма], поради което не са намерили отражение в дневника за продажби на дружеството. Извършена е служебна проверка в информационния масив на НАП, при която е установено, че дружеството е дерегистрирано по ЗДДС, считано от 25.07.2017г. Констатирано е също така, че [фирма] е включило процесните фактури в дневника за продажби и справка-декларация за данъчен период м. 09.2016 г., както и че през процесния период е имало назначени две лица по трудово правоотношение, на длъжност оперативен счетоводител и зидар. Във връзка с процесните доставки в хода на ревизията ревизираното лице е представило копия на процесните фактури с предмет – монтаж на топлоизолационна система, ценова оферта, акт обр. 19, аналитичен регистър на сметка 401 – Доставчици за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г., съгласно който от дължимите 101 568,46 лв. са разплатени 28 500,00 лв. С подаденото писмено възражение срещу РД ревизираното лице е представило допълнителни доказателства досежно посочения доставчик, а именно потвърдително писмо за задължения/вземания. С оглед на така представените доказателства, ревизиращите органи са формирали извод за липса на реални доставки по процесните фактури. Доводите им се свеждат до това, че доставчикът чрез протоколите за сторниране анулира сделките изцяло, като отделно от това не разполага с технически и кадрови ресурс да ги извърши.

2. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 6 818,31 лв. за данъчен период м. 09.2016 г. по фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките – „съгласно договор за СМР“.

На дружеството-доставчик е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в ПИНП №П-22220218117095-141-001 от 12.07.2018 г. Видно от съдържанието на същия, до проверяваното дружество е изготвено ИПДПОЗЛ №П-22220218117095-040-001 от 26.06.2018 г., връчено по електронен път на 27.06.2018 г., в отговор на което с придружително писмо вх. №53-00-1681 от 09.07.2018г. са представени копия на процесните фактури; оборотна ведомост за м. 09.2016г.; хронологични ведомости на сметки 411, 453/2, 421/1 и 703; разчетно-платежна ведомост и декларация на управителя на дружеството-доставчик. Извършена е служебна проверка в информационния масив на НАП, при която е установено, че дружеството включило процесните фактури в дневника за продажби и справка-декларация за данъчен период м. 09.2016г., както и че през процесния период е имало назначени четири лица по трудово правоотношение, от които две на длъжности в строителството. Във връзка с процесните доставки в хода на ревизията ревизираното лице е представило копия на процесните фактури с предмет – съгласно договор за СМР, оферта за извършване на СМР, акт обр. 19, аналитичен регистър на сметка 401 – Доставчици за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г., съгласно който дължимите суми не са разплатени. С подаденото писмено възражение срещу РД ревизираното лице е представило допълнителни доказателства досежно посочения доставчик, а именно потвърдително писмо за задължения/вземания в размер на 40 909,85 лв. С оглед на така

представените доказателства, ревизиращите органи са формирали извод за липса на реални доставки по процесните фактури. Доводите им се свеждат до това, че анализът на ПИНП, представените от ревизирания субект документи и наличната информация в електронните масиви на НАП не обосновават реално извършени доставки на СМР по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС и настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС

3. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 21 958,90 лв. за данъчен период м. 09.2016 г. по фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките – „монтаж на дограма“ и „съгласно договор за СМР“.

На дружеството-доставчик е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в ПИНП №П-22221418117100-141-001 от 23.07.2018г. Видно от съдържанието на същия, до проверяваното дружество е изготвено ИПДПОЗЛ №П-22221718117100-040-001 от 26.06.2018 г., връчено по електронен път на 10.07.2018 г., в отговор на което с придружително писмо вх. №53-00-1681 от 18.07.2018г. са представени копия на процесните фактури и протоколи по чл. 116, ал. 4 от ЗДДС към всяка от тях. Извършена е служебна проверка в информационния масив на НАП, при която е установено, че дружеството включило процесните фактури в дневника за продажби и справка-декларация за данъчен период м. 09.2016г., както и че през процесния период е имало назначени 12 лица по трудово правоотношение, от които две на длъжности в строителството. Във връзка с процесните доставки в хода на ревизията ревизираното лице е представило копия на процесните фактури с предмет – „монтаж на дограма“ и „съгласно договор за СМР“, ценова оферта, акт обр. 19, аналитичен регистър на сметка 401 – Доставчици за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г., съгласно който от дължимите 131 753,40 лв. са разплатени 69 500,00 лв. С подаденото писмено възражение срещу РД ревизираното лице е представило допълнителни доказателства досежно посочения доставчик, а именно потвърдително писмо за задължения/вземания в размер на 22 953,40 лв. С оглед на така представените доказателства, ревизиращите органи са формирали извод за липса на реални доставки по процесните фактури. Доводите им се свеждат до това, че анализът на ПИНП, представените от ревизирания субект документи и наличната информация в електронните масиви на НАП не обосновават реално извършени доставки на СМР по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС и настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 от с.з. Посочено е също така, че с издаването на протоколите по чл. 116, ал. 4 от ЗДДС дружеството-доставчик отрича своето участие във фактурираните доставки.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба с вх. №53-06-5009 от 20.05.2019г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1060 от 28.05.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 2009/02.12.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ е отменил ревизионен акт частично в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за периодите данъчни периоди м. 05.2013 г., м. 12.2013 г. и м. 12.2015 г., ведно с определените лихви за забава и е изменил ревизионен акт в оспорената част, като: установения с РА резултат по ЗДДС за данъчен период м. 12.2014 г. от 7178,69 лв. е определил на ДДС за внасяне в размер на 4 408,46 лв. и лихви за забава от 2 987,97 лв. определил

на 1 919,93 лв.- за данъчен период м. 09.2016 г. от 57 852,20 лв. определил на ДДС на внасяне в размер на 45 705,29 лв. и лихви за забава от 13 933,85 лв. определил на 11 782,75 лв.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед № РД-01-803/07.06.2017 г.(лист 69-71 от делото), издадени от директора на ТД на НАП - С..РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата подписали РА и РД притежават КЕП/л.103-124/Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия № Р-22221018002970-020-001 от 23.05.2018 г. както и заповед за нейното изменение №Р-22221018002970-020-002 от 04.12.2018 г. са връчени на представляващ ревизираното дружество по електронен път. Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед № РД-01-803/07.06.2017г. на териториалния директор на ТД на НАП,/л.69/ издадена на основание чл.11, ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК. Същата вменява правомощия по издаване на заповеди за възлагане на ревизии на А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и №Р-22221018002970-092-001 от 14.03.2019г., като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Спорът между страните е формиран по въпроса дали са реално извършени доставки на стоки и услуги и оттам възникнало ли е данъчно събитие между жалбоподателя и неговите преки доставчици [фирма], [фирма], [фирма].

А. Относно определените задължения по ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице, му е доставил, които стоки или услуги ще се използват за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето - получател, може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите, посочени в т. 1 - т. 9. Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъка за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване на право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирано това право /по която е приспаднал данъкът в подадената справка-декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка. Наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга, е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит. Данъчният субект е този, който следва да докаже наличието на предпоставките на ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Това следва от общия принцип за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания по чл. 86 от ЗДДС и реалното осъществяване на доставките по процесните фактури по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Наличието на данъчно събитие е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка /услуга по смисъла на ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит. С определеното по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 181 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от дружеството-жалбоподател задължения по ЗДДС.

Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на

благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

Относно доставките от [фирма].

Съдът счита, че по спорния между страните въпрос, органът по приходите е формирал законосъобразен извод относно фактурите издадени от [фирма], по които е отказано приспадане на данъчен кредит в размер на 16928,08 лв. с предмет „монтаж на топлоизолационна система“ на [фирма]. Жалбоподателят и доставчика са представили копия на първичните счетоводни документи, като представените от доставчика протоколи не съдържат изискуемите от закона реквизити. Не е посочено основанийето за анулирането на част от фактурите, номерата и датите на новоиздадените документи, липсват и подписи на лицата, съставили протоколите за всяка от страните. Представените протоколи противоречат на представеното с възражението срещу РД потвърдително писмо за задължения/вземания. Видно от представените в хода на ревизията ценова оферта и акт обр. 19, касае за услуги, включващи само полагането на труд т.е. от основно значение е кадровата обезпеченост на доставчика. След извършена проверка в информационния масив на НАП е установено, че [фирма] има две лица на трудов договор за периода на фактурираните услуги на длъжност оперативен счетоводител и зидар т.е. доставчика не притежава кадрови потенциал за извършване на договорените дейности. Не са налице данни за подавани справки по чл. 73 от *Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/*. В конкретния случай обаче, няма съмнение, че процесните първични счетоводни документи, касаят не нещо друго, а договори за изработка. Според легалната дефиниция, възведена в чл. 258 от ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната – да заплати възнаграждение. Следва да се посочи, че за да се направи ясен извод за наличие на конкретно осъществена доставка, следва да се установи извършването на услугата и заплащане на възнаграждението - паричните суми по процесните доставки. В настоящия процес следва да се установи къде, кога, от кого и в какъв обем е изработил търговецът трудовия резултат, за който се е задължил. Все в тази насока, следваше в хода на производството да се установи какво конкретно СМР са извършени и каква и в какви обеми /с посочване на конкретни проекти, протоколи обр. 19, получател, материали и т. н./ Само и единствено установяването на тези обстоятелства би позволило да се направи несъмнен извод, че процесните доставки/услуги са осъществени така, както предвиждат правилата на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Наложителността на това установяване произтича от обстоятелството, че жалбоподателят черпи за себе си спорното в процеса право на данъчен кредит именно от тези доставки/услуги, за всяка една от които твърди да е позитивно проявен юридически факт. Притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции. При оспорване на фактурите относно отразените в тях стопански операции, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените във фактурите стопански операции действително са осъществени. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвени, така и по отношение на

преките данъци. Без да е извършена услугата не възниква данъчно събитие, поради което не е породено задължението по чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС за начисляване на данъка. Това определя начисляването на данъка, съдържащо във фактическия състав и издаването на процесните фактури (съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС), като неправомерно и изключващо правото на приспадане на данъчен кредит - чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. Позоваването на практиката на СЕС не освобождава данъчно задълженото лице от изискванията по ЗДДС да установи наличие на предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, първата от които е осъществяване на доставката на услуги в случая. Съдът приема, че по делото не се събраха доказателства от които да се обоснове единствено възможния извод, т.е. да се приеме за проведено успешно пълно и главно доказване на този факт от страната за която е изгоден (оспорвателен), че услугите, за които са съставени фактурите с доставчик [фирма], са реално осъществени. Такива доказателства не са представени от жалбоподателя в хода на ревизионното производство, в процеса по административно обжалване на РА, както и в съдебното производство. Жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли и в тази част.

Относно доставките от [фирма]

Съдът приема, че жалбата е основателна в частта, по отношение на 7 бр. фактури, издадени от [фирма] с начислен ДДС 21958,90 лв., с предмет „съгласно договор за СМР“ и „монтаж на дограма“, като изводите на ОП са незаконосъобразни, поради следното: Предвид естеството и обема на договорените дейности, [фирма] е имало регистрирани 12 бр. трудови договори на длъжност електротехник, шофьор, оперативен счетоводител, работник подови облицовки, бояджия сгради, технически ръководител строителство, водопроводчик, ръководител транспорт, т.е. доставчика е притежавал кадрови потенциал за извършване на договорените дейности. С оглед съдържанието на всички налични по административната преписка писмени доказателства, настоящата инстанция счита, че са налице данни за наличие на реални доставки по процесните фактури/ценова оферта, акт обр. 19 /. Съдът приема, че в счетоводната документация на ревизираното лице и неговия доставчик, са приложени документи за всяка една от спорните фактури. Съдът следва да посочи, че констатациите на ОП е в противоречие с принципа на неутралност на ДДС, установен с Директива 2006/112/ЕО, който изисква от държавите членки да позволят приспадане на данъчен кредит при осъществяване на всички съществени изисквания, дори и данъчният субект да не е изпълнил изцяло някое формално изискване. Не на последно място настоящият състав следва да посочи, че във връзка с установяване на обстоятелството, относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид и приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно Закона за счетоводството. Поради изложените съображения, съдът намира, че в случая органите по приходите са направили незаконосъобразен извод, че данъкът по процесните фактури е начислен неправомерно, от жалбоподателя, доколкото е начислен в нарушение на императивните изисквания на ЗДДС. Крайният извод на настоящата инстанция е, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, като приема, че са налице всички основания съгласно разпоредбите на ЗДДС за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в размер на 21 958,90 лв., по фактурите, издадени от [фирма].

Относно доставките от [фирма]

Съдът приема, че жалбата е основателна в частта, по отношение на 2бр. фактури ,издадена от [фирма] с данъчна основа общо 34091,54 лв. и начислен ДДС 6818,31 лв., с предмет „договор за СМР“.Видно от представените в хода на ревизията ценова оферта и акт обр. 19, касае за СМР услуги, включващи както полагането на труд.Доставчикът е разполагал с кадрови ресурс да осигури извършването на посочените в офертата и акт обр. 19 СМР.

Освен изложените от съда мотиви по т. 2, които са относими поради идентичност.Настоящият състав следва да отбележи,че доставката на услуги подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на предоставената услуга и само ако е налице пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация. Отчитането на действителното икономическо и търговско положение представлява основен критерий при прилагане на общата система на ДДС (т. 42 от решение на СЕС от 20.06.2013 г. по дело С-653/11) събрани са безспорни доказателства в хода на ревизионното производство за възникналите договорни отношения между жалбоподателя и дружеството доставчик,като приложените документи не са оспорени от ОП.По изложените съображения съдът приема изводите на приходния орган за незаконосъобразни и уважава жалбата по отношение правото на жалбоподателят за ползване на данъчен кредит за доставката от [фирма] в размер на 6 818,31 лв.

Така мотивиран съдът приема, че за данъчен период от 01.05.2013 г. до 30.09.2016г. задължението на [фирма] за данък върху добавената стойност възлиза на 16928,08 лева главница, като в тази част жалбата, като неоснователна следва да се отхвърли.За разликата над 16928,08 лева,до пълния размер от 45705,29 лева – главница,оспорения РА следва да се отмени,като незаконосъобразен.

В. По лихвите за забава на главниците за данък добавена стойност съдът приема следното:

Задълженията за данък добавена стойност,не са заплатени от оспорващото дружество в законоустановените срокове,поради което за всяка от главниците се дължи и съответната лихва за забава,изчислена до датата на издаване на акта,съобразно нормата на чл.175, ал.1 от ДОПК.

Лихвата за просрочие на главницата от 16928,08 лева за данък върху добавената стойност, е в размер на 4570,93 лева, която е изчислена от съда на основание чл. 162 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК за периода от 01.05.2013 г. до 30.09.2016г.,съобразена с декларациите по данъчни периоди,чрез използването на Е-калкулатор,на страницата на Националната агенция за приходите.

В останалата част относно определените размери на лихвата за просрочие над 4570.93 лева, РА е незаконосъобразен и съдът го отменя.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

На жалбоподателят се дължат разноски в частта, с която жалбата е основателна. При уважен материален интерес от 35989,03 лв. и доказателства за реално направени разноски в размер от 1850 лв. (за държавна такса),съдът уважава искането за разноски на жалбоподателя в размер от 1850 лв.При материален интерес в размер на 21499,01 лева (формирана като разлика на общия материален интерес от 57488,04 лв. и сумата по отменената част на РА в общ размер 35989,03 лв.),претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна само за отхвърления интерес, от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК, съдът я уважава в размер на 1174,97 лева,тъй като също е изчислено в минималния размер по цитираната Наредба,съобразено и с участието на процесуалния представител на ответника в проведените съдебни заседания.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, от ДОПК, Административен съд София-град, 34-състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт№Р-22221018002970-091-001 от 30.04.2019г.,издаден от А. Г. М. - орган, възложил ревизията и А. Б. Г. - ръководител на ревизията,потвърден частично с решение №2009/02.12.2019г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите,в частта, с която на [фирма], ЕИК[ЕИК] е определено задължение за данък добавена стойност за данъчни периоди от 01.05.2013г. до 30.09.2016г.за сумата над 16928,08 лева до пълния размер от 45705,29 лева – главница и над 4570,93 лева до пълния размер от 11782,75лева - лихва изчислена към 30.04.2019г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]бл. 254А и електронен адрес: [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), чрез М. Ц. И.,в качеството на управител против Ревизионен акт№Р-22221018002970-091-001 от 30.04.2019г.,издаден от А. Г. М. - орган, възложил ревизията и А. Б. Г. - ръководител на ревизията, потвърден частично с решение №2009/02.12.2019г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите в останалата част,като неоснователна.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, да заплати Р.“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]бл. 254А и електронен адрес: [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), чрез М. Ц. И., в качеството на управител, сумата от 1850 (хиляда осемстотин и петдесет) лева, представляваща разноски по административно дело №14369/19г. на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]бл.

254А и електронен адрес: [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), чрез М. Ц. И., в качеството на управител, да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 1174,97 (хиляда сто седемдесет и четири лева и деветдесет и деветдесет и седем стотинки) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: